

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/269/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116231570
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5116231570.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcu: Mgr. Dr. C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. X/XX, XXX XX K. V., štátny občan SR, proti žalovanej: H. O., rod. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/X, XXX XX B., štátny občan SR, zastúpenej právny zástupcom: JUDr. Ivo Bárta, advokát, so sídlom P. XX, XXX XX L. X, o uloženie povinnosti prejavu vôle žalovanej pri podpise návrhu na vklad vlastníckeho práva v prospech žalobcu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 40C/223/2016-116 zo dňa 31.05.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uloženia povinnosti prejavu vôle žalovanej pri podpise návrhu na vklad vlastníckeho práva v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 14.03.2016 uzavretej medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovanou ako predávajúcou. Žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že podľa zmluvy o kúpe nehnuteľnosti zo dňa 14.03.2016 (ďalej tiež „kúpna zmluva“) sa strany sporu, žalovaná ako predávajúca a žalobca ako kupujúci, dohodli na odplatnom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, a to pozemku, záhrady parc. č. 160/1 o výmere 650 m² zapísanej na LV č. XXX, k. ú. K. V. v podiele 1/1 a záhradnej chatky bez evidenčného čísla neevidovanej na LV bez kolaudácie postavenej na predmetnom pozemku v podiele 1/1 (čl. II. bod. 2.1, 2.2., III. bod 3.1., 3.2. kúpnej zmluvy). Kúpna cena bola stanovená na sumu 21.000,- eur, s tým, že žalobca ako kupujúci sa túto zaviazal zaplatiť žalovanej ako predávajúcej v mesačných splátkach v sume minimálne 1.000,- eur vždy do 30. dňa v mesiaci na bankový účet predávajúcej vedený v O. č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX alebo v hotovosti až do splatenia celej kúpnej ceny. Strany sporu sa dohodli, že návrh na vklad podajú po splatení sumy 11.000,- eur z celkovej kúpnej ceny (čl. IV. bod 4.3 kúpnej zmluvy). Žalobca ako kupujúci vyhlásil, že predmet kúpy pozná z osobnej obhliadky a má záujem ho kúpiť v stave, v akom sa nachádza v čase podpisu tejto zmluvy. Zmluvné strany si tiež vymienili, že odo dňa podpisu zmluvy sú viazané prejavmi svojej vôle vyjadrenými v tejto zmluve, t. j. nemôžu od tejto zmluvy odstúpiť bez preukázania závažného porušenia zmluvy druhou zmluvnou stranou (čl. VI. bod 6.4 zmluvy). Žalobca ako kupujúci mal podľa zmluvy nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu kúpy dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia KÚ v Žiline, Správy katastra Žilina o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností boli oprávnené podať obe zmluvné strany po zaplatení časti kúpnej ceny podľa čl. IV. bod 4.3 zmluvy (čl. VII. bod 7.1, 7.2 kúpnej zmluvy). Zo zmluvy tiež vyplýva, že práva a povinnosti zmluvných strán zmluvou výslovne neupravené sa riadia príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka (ďalej tiež „OZ“) a ostatných právnych predpisov platných na území SR. Zmluvné strany sa zaviazali urovnať všetky spory vzniknuté v súvislosti s touto zmluvou predovšetkým dohodou. Uzavretie kúpnej zmluvy v uvedenom znení bolo medzi stranami nesporné. Nespornou skutočnosťou bolo tiež to, že žalovaná je výlučnou vlastníčkou záhrady o výmere 650 m² parc. č. 160/1, k. ú. K. V., tak ako vyplýva aj z LV č.

XXX. Dňa 29.11.2016 žalovaná odoslala žalobcovi poštou odstúpenie od zmluvy z dôvodu neplnenia si zmluvnej povinnosti včas, pričom poukázala na čl. IV bod 4.2 kúpnej zmluvy, podľa ktorého sa žalobca ako kupujúci zaviazal zaplatiť kúpnu cenu v mesačných splátkach v sume minimálne 1.000,- eur vždy do 30. dňa v mesiaci buď na bankový účet žalovanej alebo v hotovosti. Žalovaná ako veriteľka poskytla žalobcovi ako dlžníkovi primeranú dodatočnú lehotu na splnenie do 05.12.2016. Žalobca záväzok v dodatočnej lehote do 05.12.2016 nesplnil. Na základe tejto skutočnosti žalovaná využila svoje právo a od zmluvy odstúpila. Súčasne žiadala žalobcu o preukázanie skutočných vynaložených nákladov, ktoré mu má vrátiť. Odstúpenie od zmluvy zo strany žalovanej z dôvodu porušenia zmluvy zo strany žalobcu, a to neplnenia kúpnej ceny riadne a včas bolo rovnakou nespornou skutočnosťou v danej veci. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo tiež zrejmé, že žalobca z titulu zmluvy uhradil žalovanej sumu 18.000,- eur (1 x príjmový doklad, 1 x výdavkový doklad a 16 x potvrdenie o vklade znejúce na sumu 1.000,- eur, č. l. 76 - 85 spisu). Avšak žalobca bol v čase pred odstúpením od kúpnej zmluvy zo strany žalovanej v omeškaní s plnením kúpnej ceny, a to minimálne v omeškaní s plnením jednej splátky. Túto skutočnosť žalobca v konaní nerozporoval, a preto ju považoval okresný súd za nespornú. Súd prvej inštancie sa v prvom rade z hľadiska rozhodnutia veci samej zaoberal prejudiciálnou otázkou, a to platnosťou odstúpenia od kúpnej zmluvy zo strany žalovanej, ktorá otázka mala zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. V tejto súvislosti ex offio skúmal aj samotnú kúpnu zmluvu, nakoľko predpokladom (podmienkou) platnosti a účinnosti hmotnoprávneho úkonu odstúpenia od zmluvy (§ 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka) smerujúceho k právnomu dôsledku podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorým je zrušenie zmluvy, je, že zmluva, ku ktorej sa odstúpenie vzťahuje, nie je absolútne neplatnou; inak je odstúpenie od zmluvy neplatné pre rozpor so zákonom. Judikatúra (viď R 22/1976) v spojitosti s touto problematikou poukázala, že odstúpiť možno iba od zmluvy, ktorá bola uzatvorená platne, a Najvyšší súd Slovenskej republiky to opäť zopakoval, keď v uznesení z 30. júna 2009 sp. zn. 4 Cdo 111/2008 zdôraznil, že „v konaní o určenie neplatnosti odstúpenia od zmluvy treba ako predbežnú otázku riešiť otázku jej platnosti, pretože odstúpiť možno len od platnej zmluvy“ (tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 48/2010 zo dňa 29.02.2012). Okresný súd mal za to, že kúpna zmluva je zmluvou platnou, ktorá otázka navyše nebola v konaní ani spornou. Podľa § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. V prejednávanej veci nebolo medzi stranami sporné, že si zmluvne dohodli možnosť odstúpenia od kúpnej zmluvy v prípade jej podstatného porušenia. Medzi stranami sporu však bolo sporné, čo je podstatným porušením kúpnej zmluvy, pričom samotná zmluva túto otázku neupravuje. V konečnom dôsledku vyriešenie otázky podstatného porušenia kúpnej zmluvy okresný súd nepovažoval za otázku relevantnú v danej veci, keďže mal za to, že v danom prípade existoval najmä zákonný dôvod na odstúpenie od zmluvy v súlade s § 48 ods. 1 OZ v spojení s § 517 ods. 1 OZ. Žalobca bol v čase pred odstúpením od kúpnej zmluvy zo strany žalovanej v omeškaní s plnením kúpnej ceny dohodnutým spôsobom, minimálne s plnením jednej mesačnej splátky. Kúpnu cenu tak neplnil riadne a včas, bol v omeškaní, a teda bol naplnený zákonný predpoklad na odstúpenie od zmluvy v súlade s § 48 ods. 1 OZ v spojení s § 517 ods. 1 OZ, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení. Žalovaná zákonný dôvod na odstúpenie od zmluvy v súlade s § 48 ods. 1 OZ v spojení s § 517 ods. 1 OZ preukázateľne využila a nesporne listom zo dňa 29.11.2016 odoslaným na poštovú prepravu žalobcovi od zmluvy odstúpila. Žalobcovi v súlade s § 517 ods. 1 OZ poskytla dodatočnú lehotu na plnenie zmluvného záväzku do 05.12.2016. Primeranosť dodatočnej lehote do 05.12.2016 bola medzi stranami spornou, nakoľko žalobca túto lehotu na splnenie záväzku považoval za zjavne neprimeranú. V danej veci z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca si doporučenú zásielku zaslanú žalovanou, ktorej obsahom bolo odstúpenie od predmetnej kúpnej zmluvy, prevzal dňa 06.12.2016. Upovedomenie o uložení predmetnej listovej zásielky, ktorej obsahom bolo odstúpenie zo strany žalovanej, od doručovateľa žalobca prevzal dňa 02.12.2016. Žalovaná prevzatie upovedomenia o doručení zásielky žalobcom dňa 02.12.2016 nespochybnila, vo vyjadrení k žalobe zo dňa 07.09.2017 na tvrdenie žalobcu priamo poukázala. Súd tak z tejto skutočnosti, t. j. z prevzatia upovedomenia o doručení zásielky žalobcom dňa 02.12.2016 ako nesporenej medzi stranami vychádzal. Odstúpenie od zmluvy je písomný, jednostranný, adresný prejav vôle smerujúci k zániku, resp. zrušeniu kúpnej zmluvy. Zákonná úprava vyžaduje doručenie odstúpenia druhej zmluvnej strane. Na nastúpenie účinkov odstúpenia ako jednostranného adresovaného právneho úkonu sa samozrejme vyžaduje náležité (riadne) doručenie druhej zmluvnej strane ako adresátovi, ak ten nebol fyzicky prítomný pri jeho vykonaní. Odstúpenie od zmluvy je právny úkon, ktorý sa stáva účinným tým, že dôjde

do dispozičnej sféry adresáta (teda druhej zmluvnej strane, ktorej je určené). V prípade doručovania odstúpenia ako jednostranného adresného právneho úkonu je tak nutné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Okresný súd tak mal za to, že v prípade doručenia odstúpenia nemusel byť tento prejav vôle fakticky doručený žalobcovi, teda žalobca ho nemusel bezpodmienečne prevziať a oboznámiť sa s ním, ale postačovalo, ak sa dostalo do jeho dispozičnej sféry. V tomto smere uviedol, že všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné považovať písomnosť za doručенú, je, že adresát, mal objektívnu možnosť sa s ňou, resp. obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, oboznámiť, t. j. keď sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Neprítomnej osobe musí prejav vôle dôjsť, nemusí jej byť aj fakticky doručený (adresátom prevzatý). Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti môže objektívne oboznámiť. Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i fakticky nedoručený (adresátom skutočne neprevzatý) prejav vôle pôsobí voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje že mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (uznesenie NS SR sp. zn. 5 Cdo 129/2010). Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd dospel k záveru, že žalobca mal už dňa 02.12.2016, kedy nesporne prevzal upovedomenie o doručení zásielky, objektívnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle žalovanej, a to s odstúpením od kúpnej zmluvy a stanovením dodatočnej lehoty na plnenie zmluvného záväzku do 05.12.2016. Okresný súd za rozhodujúce považoval objektívne hľadisko, že žalobca mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle. Na základe oznámenia pošty bola žalobcovi daná objektívna reálna možnosť prevziať si uloženú zásielku obsahujúcu odstúpenie od zmluvy. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že hmotnoprávne účinky odstúpenia od zmluvy ako jednostranného právneho úkonu nastali v okamihu, kedy žalobca aj napriek oznámeniu o uložení zásielky, ktoré nesporne prevzal dňa 02.12.2016, nevyužil možnosť oboznámiť sa s jej obsahom včas. Dňa 02.12.2016 bol piatok, teda pracovný deň. Sám žalobca uviedol, že príslušná pošta bola v tento rozhodný deň otvorená, keď na pojednávaní uviedol, že pošta v Rajeckých Tepliciach je otvorená od 08:00 hod. do 16:00 hod. a žalovaný túto skutočnosť nerozporoval. Vzhľadom na účinné doručenie odstúpenia od zmluvy žalobcovi dňa 02.12.2016 stanovenie dodatočnej lehoty na splnenie záväzku, a to zaplatenie zmeškanej mesačnej splátky 1.000,- eur do 05.12.2016, považoval okresný súd za primerané. Zaplatenie 1.000,- eur v lehote 4 dní považoval za splniteľné. Podľa právnych záverov NS SR v rozsudku sp. zn. 2 Obo 85/2010 pre splnenie dlhu sa nepredpokladá, že dlžník po splatnosti dlhu začne s vytváraním podmienok pre jeho splnenie, preto dodatočná lehota môže byť kratšia než je lehota objektívne potrebná alebo obvyklá k poskytnutiu plnenia veriteľovi. V danom prípade mal súd prvej inštancie za to, že žalovaná poskytla žalobcovi objektívne dostatočnú lehodu, aby mohol vykonať potrebné opatrenia, zameškaný peňažný záväzok mohol splniť. Dĺžku dodatočnej lehoty na splnenie určuje sám veriteľ vzhľadom ku konkrétnym okolnostiam prípadu. V danom prípade sa strany sporu veľmi dobre poznali, boli dlhodobo susedia. Plnenie kúpnej ceny si dohodli buď peňažným prevodom alebo v hotovosti. Aj vzhľadom na priateľské a susedské vzťahy strán sporu, dohodnutú bezhotovostnú, ako aj hotovostnú možnosť platby a výšku zameškanej splátky 1.000,- eur, ako konkrétne okolnosti danej veci, okresný súd považoval lehodu do 05.12.2016 za objektívne primeranú. Veriteľ nebol povinný pri určovaní dodatočnej lehoty rešpektovať úložnú dobu na pošte, tak ako tvrdil žalobca. V konaní bolo nesporné, že žalobca zameškanú splátku splnil až dňa 07.12.2016, t. j. po stanovení dodatočnej lehoty. Okresný súd poukázal na to, že podľa tvrdení žalobcu prevzal odstúpenie od zmluvy dňa 06.12.2016 a už dňa 07.12.2016 vložil na účet žalovanej sumu 1.000,- eur, a teda ak bolo v možnostiach žalobcu zaplatiť zameškanú splátku v lehote 1 deň od prevzatia, možno predpokladať, že bolo v jeho možnostiach zaplatiť 1.000,- eur aj v lehote dodatočne stanovených 4 dní. Aj keby žalobca dňa 02.12.2016, kedy prevzal upovedomenie o uložení zásielky, túto zásielku na pošte neprevzal, mal objektívnu možnosť tak urobiť v pondelok dňa 05.12.2016, t. j. ešte v rámci dodatočnej lehoty sa s obsahom vôle žalovanej oboznámiť a v dodatočnej lehote do 05.12.2016 peňažný záväzok žalovanej vzhľadom na avizované susedské, priateľské vzťahy a zmluvne dohodnutý spôsob plnenia (bezhotovostne, či hotovostne) aj splniť. Z uvedených dôvodov, keď žalobca preukázateľne riadne a včas neplnil, a to ani v primerane stanovenej dodatočnej lehote do 05.12.2016, a v čase odstúpenia teda bol v omeškaní, na strane žalovanej existoval zákonný dôvod na odstúpenie od zmluvy v súlade s § 48 ods. 1 OZ v spojení s § 517 ods. 1 OZ, resp. žalovaná mala právo od zmluvy odstúpiť. Odstúpenie od zmluvy tak okresný súd vyhodnotil ako platné. Vychádzal pritom aj z uznesenia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 350/2017 zo dňa 19.07.2017, podľa ktorého právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú

kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase, keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil. V danej veci žalovaná listom zo dňa 29.11.2016 s dodatočnou lehotou do 05.12.2016 odstúpila od kúpnej zmluvy a žalovaný sumu 1.000,- eur zaplatil až dňa 07.12.2016, t. j. po uplynutí dodatočne stanovenej lehoty a v čase po odstúpení od kúpnej zmluvy. Aj v tomto zmysle tak právo žalovanej na odstúpenie od kúpnej zmluvy bolo dané. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s názorom žalobcu, že na strane žalovanej neboli naplnené predpoklady na odstúpenie od zmluvy v súlade s § 48 ods. 1 OZ v spojení s § 517 ods. 1 OZ, keďže aj žalovaná bola v omeškaní s odovzdaním predmetu kúpy. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaná bola povinná predmet kúpy odovzdať po podpise zmluvy. Z obsahu predmetnej zmluvy takáto povinnosť žalovanej nevyplyva. V zmluve si strany sporu absolútne nevymienili, kedy má žalovaná žalobcovi predmet kúpy odovzdať. Ak takáto povinnosť žalovanej predmetnou zmluvou nebola časovo daná, nemohla porušiť zmluvu, nemohla sa dostať do omeškania s odovzdaním predmetu kúpy, a teda nemožno aplikovať zákonné ustanovenia vo vzťahu k omeškaniu veriteľa (§ 520 a nasl. OZ), tak ako žiadal žalobca. Súd má za to, že v danej veci nie je možné aplikovať ani § 497 OZ, tak ako prezentoval žalobca. Podľa § 497 OZ, každý z účastníkov si môže vymeniť odstúpenie od zmluvy a dojednať pre ten istý prípad odstúpenie. Kto zmluvu splní aspoň sčasti alebo prijme hoci len čiastočne, nemôže od zmluvy odstúpiť, ani keď poskytne odstúpenie. Odstúpenie možno vymedziť ako peňažnú sumu, ktorá je dojednaná pri uzavretí zmluvy pre ten prípad, že niektorý z účastníkov od zmluvy odstúpi. Dohoda o odstúpení je vedľajším dohovorom, ktorý predpokladá platne uzavretú hlavnú zmluvu, vedľajší dohovor o odstúpení, ktorý možno uzavrieť súčasne s hlavnou zmluvou alebo i dodatočne. Na základe dojednania odstúpeného vzniká dlžníkovi alternatívny záväzok splniť buď záväzok vyplývajúci zo zmluvy, alebo od nej odstúpiť a zaplatiť odstúpenie. Tento alternatívny záväzok vyplývajúci zo zákona má dlžník len do tej doby, pokiaľ veriteľovi splní svoj dlh čo i len čiastočne. Odstúpenie má odškodňovací a zabezpečovací charakter. Výhradu odstúpenia od zmluvy možno dojednať pri uzavretí zmluvy alebo neskôr samostatným dojednaním. Obsahom tejto výhrady je tzv. doložka o odstúpení, podľa ktorej ak záväzok zo zmluvy jedna strana nespĺni riadne alebo nespĺni vôbec, má druhá zmluvná strana právo od zmluvy odstúpiť. Zákon zakazuje tomu, kto zmluvu splní aspoň sčasti alebo prijme len čiastočné plnenie, aby mohol odstúpiť od zmluvy, a to aj v prípade, keď poskytne odstúpenie. To isté platí aj v prípade alternatívneho záväzku. Poskytnutím čiastočného plnenia sa alternatívny záväzok dlžníka zmenil v tom smere, že od zmluvy už nemôže odstúpiť, ani keby zaplatil odstúpenie. Dlžník je povinný splniť to, čo je predmetom zmluvy. Uvedený postup sa týka len doby po uzavretí výhrady o odstúpení od zmluvy. Ustanovenie druhej vety § 497 Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať na akýkoľvek prípad odstúpenia od zmluvy, ale len na ten, keď bolo výslovne dojednané odstúpenie. Ak účastníci zmluvy uzavreli dohodu o možnosti odstúpenia od zmluvy v zmysle § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka v prípade naplnenia skutočností predpokladaných v zmluve a nedojednali si dohodu v zmysle § 497 Občianskeho zákonníka, nemožno na daný prípad aplikovať ustanovenie druhej vety § 497 Občianskeho zákonníka (uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 119/2013 zo dňa 28.11.2013). Súd prvej inštancie nevzhladol v konaní žalovanej ani rozpor s dobrými mravmi. Žalovaná ako dôvod odstúpenia od zmluvy uviedla porušenie povinnosti zo strany žalobcu, a to neplnenie kúpnej ceny riadne a včas dohodnutým spôsobom, ktorý dôvod odstúpenia vymedzuje aj samotný Občiansky zákonník. Iný dôvod (resp. pohnútku) žalovanej na odstúpenie od zmluvy z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplyva. V konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že žalovaná od kúpnej zmluvy odstúpila z dôvodu výhodnejšej cenovej ponuky za predaj predmetného pozemku, resp. tvrdenie žalobcu, že žalovaná špekulatívne ponúkla pozemok za vyššiu cenu inému záujemcovi. Uvedené zostalo len v rovine tvrdenia žalobcu. Nad rámec uvedeného okresný súd považoval za potrebné uviesť, že sa stotožňuje aj s právnym názorom žalovanej, že zaplatenie kúpnej ceny je hlavnou povinnosťou kupujúceho (podľa § 588 a nasl. OZ), a teda porušenie tejto hlavnej povinnosti možno nepochybne považovať za podstatné porušenie zmluvy, dôvod k odstúpeniu od zmluvy. Podľa § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak. Okresný súd mal za to, že ak teda došlo k platnému a účinnému odstúpeniu od predmetnej kúpnej zmluvy, možno v súlade s § 48 ods. 2 OZ konštatovať, že kúpna zmluva zanikla, resp. od začiatku sa zrušila. Žalobu žalobcu o nahradenie prejavu vôle žalovanej s prevodom vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXX pre okres Žilina, obec Rajecké Teplice, k. ú. K. V. preto v celom rozsahu zamietol. Inak povedané, po platnom a účinnom odstúpení od predmetnej kúpnej zmluvy nemohol súd autoritatívne rozhodnúť v súlade so žalobcom navrhovaným petitom, aby nahradil prejav vôle žalovanej pri návrhu na vklad do katastra nehnuteľností, a tak „zbaviť“ žalovanú vlastníckeho práva k predmetu kúpy. Čl. 20 ods. 4 Ústavy SR zaručuje iba 2 právne dôvody pozbavenia vlastníctva bez súhlasu vlastníka, a to vyvlastnenie a obmedzenie vlastníckej dispozície s

jeho majetkom za presne stanovených podmienok, ktoré v uvedenej veci neboli jednoznačne naplnené. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v prospech žalovanej, ktorá bola v konaní plne úspešná.

2. Proti vyššie uvedenému rozsudku žalobca (ďalej aj „odvolateľ“) podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Súdu prvej inštancie vytýkal, že nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a tiež nesprávne právne posúdenie veci. V bližších podrobnostiach uviedol, že vo veci konajúci súd po podaní žaloby vydal neodkladné opatrenie, v ktorom prezentovaný názor (ktorým uznal, že úmyslom žalovanej nie je previesť predmet kúpy na žalobcu, čím boli jeho práva dotknuté, a preto je osvedčená potreba dočasnej úpravy pomerov medzi stranami sporu) je odlišný ako ten, ktorý bol prezentovaný a deklarovaný na pojednávaní dňa 31. mája 2018. Uvedené zakladá dôvod na tvrdenie, že názor okresného súdu deklarovaný na pojednávaní dňa 31. mája 2018, na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku, je prekvapivý a rovnako aj následne zvolený procesný postup súdu a rozhodnutie vo veci samej. Takýto prekvapivý postup súdu je v rozpore so zásadou právnej istoty podľa čl. 2 ods. 1, 2, 3 CSP a bez riadneho a presvedčivého odôvodnenia odklonu od pôvodného názoru zakladá dôvod na tvrdenie, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je nezákonné, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ ide o námietku nesprávneho právneho posúdenia, žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie okresného súdu je v rozpore s ustálenou justičnou praxou, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. MCdo 10/1999 z 31. októbra 2000, v ktorom bolo ustálené, že predávajúci neodstúpi platne od zmluvy pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny, hoci kupujúcemu poskytne dodatočnú lehotu na splnenie zostávajúceho dlhu, ak odstúpi od zmluvy ako celku. V danom prípade okresný súd arbitrárnym rozhodnutím zamietol žalobu, aj keď mal za preukázané, že žalovaná odstúpila od zmluvy z dôvodu, že žalobca nezaplatil včas jednu splátku vo výške 1.000,- eur, pričom neposúdil jej právo odstúpiť od zmluvy ako celku, resp. neposúdil jej odstúpenie v súlade so zjednocujúcim rozhodnutím občianskoprávneho kolégia, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP. Za ďalšie ústavný súd v náleze sp. zn. ÚS 350/2017 ustálil, že pri posudzovaní trvania práva na odstúpenie od zmluvy pre omeškanie so zaplatením kúpnej ceny je potrebné vychádzať zo zmyslu a účelu inštitútu odstúpenia od zmluvy, ktorým je zabezpečiť zaplatenie kúpnej ceny a nemožno ho považovať za sankciu za jej zaplatenie po dojednanej lehote. Prvoinštančný súd sa nezaoberal podstatou sporu, a to naplnenie zákonnej úpravy odstúpenia od zmluvy podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto svojím postupom porušil princíp právnej istoty, a tým aj právo žalobcu na spravodlivý súdny proces. Nesprávne právne posúdenie spočíva aj v nesprávnom vyhodnotení postupu žalovanej pri odstúpení od kúpnej zmluvy. V tejto súvislosti odvolateľ uviedol, že primeranosť lehoty na dodatočné splnenie záväzku, najmä ak v odstúpení je obsiahnutý konkrétny deň na dodatočné splnenie záväzku (05.12.2016), aj keď žalovaná nemohla predpokladať pre krátkosť času od zaslania podania (29.11.2016) a stanoveného dňa na dodatočné splnenie záväzku, či bude zásielka v reálnej dispozícii žalobcu (prevzatie zásielky žalobcom 06.12.2016), nemožno považovať za stanovenie primeranej lehoty na dodatočné splnenie záväzku. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo 633/2003 zo dňa 12.09.2004 vyplýva, že správny postup pri odstúpení od zmluvy pri omeškaní dlžníka spočíva vo vykonaní dvoch samostatných právnych úkonov, a to poskytnutia lehoty na dodatočné splnenie záväzku a odstúpenie od zmluvy, ak v dodatočne poskytnutej lehote nebude záväzok splnený. Nevykonanie týchto úkonov v zákonom stanovenom poradí spôsobuje neplatné odstúpenie od zmluvy. Ustanovenie § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka mal okresný súd aplikovať na prejednávajúcu vec až po dôslednom posúdení skutočností, ktoré vyšli najavo a v súlade s ustálenou justičnou praxou. V danom prípade žalovaná vo svojom podaní zámerne neustanovila lehotu na plnenie od prevzatia zásielky, ale stanovila presný dodatočný deň splnenia záväzku, čo je dôvodné posúdiť ako špekulatívne, pretože musela predpokladať, že do uvedeného dňa si žalobca nebude môcť jej zásielku prevziať. Žalobca si reálne zásielku prevzal až nasledujúci deň, a to 06.12.2018, teda na 4. deň od doručenia oznámenia o uložení zásielky na pošte a jeden deň po uplynutí lehoty na dodatočné splnenie záväzku, odkedy reálne nemohol poznať obsah tejto zásielky a vtedy už nemal možnosť dlh uhradiť v stanovenej lehote, v čom vidí nesprávne právne posúdenie spornej otázky v primeranosti lehoty na dodatočné splnenie záväzku. Napokon odvolateľ uviedol, že zo znenia odstúpenia od zmluvy vyplýva, že žalovaná svoj prejav vôle odstúpenia od zmluvy dokonca vykonala skôr, ako stanovila dodatočnú lehotu na splnenie záväzku, čo je v rozpore s ustanovením § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo súd prvej inštancie nevyhodnotil. Z úkonu odstúpenia od zmluvy možno mať tiež dôvodné

pochybnosti o určitosti a zrozumiteľnosti tohto úkonu, pretože nie je zrejmé, čo mala žalovaná v úmysle, či najprv odstúpiť od zmluvy a následne ustanoviť lehotu alebo naopak. Žalobca odvolací súd žiadal, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby ho zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel.

3. Žalovaná v podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Nesúhlasila s tým, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol prekvapivý, pretože žalobca od počiatku musel vedieť, že zmyslom neodkladného opatrenia je iba dočasná úprava pomerov účastníkov a nie je ním prejudikovaný konečný výsledok sporu. Pokiaľ ide o námietky o nesprávnom právnom posúdení v otázke primeranosti lehoty na dodatočné splnenie záväzku, ako aj postupu pri odstúpení od zmluvy, uviedla, že žalobca si mohol dňa 30. novembra 2016, najneskoršie však 1. decembra 2016, ňou zaslanú listovú zásielku vyzdvihnúť a na zaplatenie mal čas do 5. decembra 2016. To, že žalobca otáľal s vyzdvihnutím zásielky až do 6. decembra 2016, nemôže byť na úkor žalovanej, čo správne skonštatoval aj okresný súd. Žalovaná mohla odstúpiť od kúpnej zmluvy aj bez určenia dodatočnej lehoty na plnenie podľa čl. 6.4 kúpnej zmluvy pre závažné porušenie kúpnej zmluvy žalobcom. Žalovaná nepopiera, že pre platné odstúpenie od zmluvy je potrebné, aby odstupujúca strana poskytla dodatočnú lehotu na splnenie dlhu, ide o dva úkony. To však neznamená, že by tieto dva úkony museli byť urobené separátne, ako sa mylne domnieva žalobca. V rozhodnutí sp. zn. 33Odo 633/2003, na ktoré sám poukazuje odvolateľ, Najvyšší súd Českej republiky uzatvoril, že nie je vylúčené ani to, aby veriteľ už pri poskytnutí dodatočnej lehoty vyhlásil, že v prípade jej nedodržania od zmluvy odstupuje. Práve takto postupovala aj žalovaná. Tiež neobstojí námietka žalobcu ohľadne neurčitosti a nezrozumiteľnosti odstúpenia, táto je účelová. To, že žalovaná chcela odstúpiť od kúpnej zmluvy, pochopil i žalobca, pretože inak by sa nedomáhal vyslovenia neplatnosti odstúpenia. Argument žalobcu, že by svoj dlh včas splnil, pokiaľ by ho žalovaná vyzvala tiež elektronickou formou, je bez významu. Tvrdenie žalobcu, že si strany v kúpnej zmluve nedohodli možnosť odstúpiť pre nesplatenie kúpnej ceny, neobstojí už len preto, že takáto dohoda neexistovala. Čo sa týka tvrdenia žalobcu, že žalovaná nemala odstúpiť od kúpnej zmluvy ako celku iba pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny, ani tento argument neobstojí. Podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; a ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa týkať aj jednotlivých plnení. Predmetné pravidlo sa ale uplatní len v prípade deliteľného plnenia. Žalovaná nemohla odstúpiť len od časti kúpnej zmluvy, keď predmetom zmluvy bol prevod nehnuteľnosti a plnenie žalovanej nebolo deliteľné.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike uviedol, že trvá na všetkých doposiaľ produkovaných tvrdeniach, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť. Uviedol tiež, že pokiaľ žalovaná prezentuje názor, že mohla odstúpiť od kúpnej zmluvy pre jej závažné porušenie, závažnosť porušenia zo strany žalobcu žiadnym spôsobom nepreukázala a z obsahu zmluvy nevyplýva, čo sa považuje za závažné porušenie. Žalovaná iba odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky v obchodných veciach, čo nie je možné adekvátne aplikovať v civilnom spore. V prejednávanej veci je potrebné posúdiť ako zásadnú otázku primeranosti žalobkyňou stanovenej dodatočnej lehoty na splnenie dlhu, pretože spôsobom, akým stanovila lehotu a doručovala svoj prejav vôle žalobcovi, sa vystavila riziku, že do momentu uplynutia dodatočnej lehoty nebude naplnená časová zložka dôjdenia jej prejavu vôle žalobcovi. Primárnou a najzásadnejšou je však otázka platnosti odstúpenia od celej zmluvy pri omeškaní s čiastočným plnením kúpnej ceny, ku ktorej sa žalovaná nevyjadruje.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu na základe odvolania žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanoveniami § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť.

6. Žalobca vo svojom odvolaní predovšetkým uvádza odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b/ (porušenie práva na spravodlivý proces) a následne § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, t. j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov sa odvolací súd v prvom rade zaoberal tým, či v prvoinštančnom konaní došlo k vytýkanému nesprávne procesnému postupu, čoho následkom malo byť porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Obsah práva

na spravodlivý proces je „rozmeniac ho na drobné“ pomerne široký (medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.). Zároveň nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva tvoriace právo na spravodlivý súdny proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody.

8. V danom prípade žalobca porušenie svojho práva na spravodlivý proces videl predovšetkým v tom, že záver súdu prvej inštancie vo veci samej je v rozpore s tým, aký bol prezentovaný v už vydanom neodkladnom opatrení (č. k. 40C/223/2016-12 zo dňa 20. decembra 2016 - poznámka odvolacieho súdu), v ktorom mal okresný súd osvedčenú žalobcom žiadanú potrebu neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu vyplývajúcu z dôvodnej obavy žalobcu, že odstúpenie od kúpnej zmluvy žalovanou je účelové a jeho cieľom je znemožnenie nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetu kúpy žalobcom. Uvedené podľa názoru odvolateľa zakladá dôvod na tvrdenie, že názor deklarovaný súdom vo veci samej je prekvapivý, pretože súd k nemu dospel bez toho, aby preskúmal dôvody, ktoré považoval za dôvodné pre vydanie neodkladného opatrenia.

9. K predmetnému odvolací súd uvádza, že v štádiu konania o vydaní neodkladného opatrenia súd rozhoduje na základe osvedčenia skutočností tvrdených žalobcom, nejedná sa o dokazovanie v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. Na rozdiel od dokazovania, osvedčenie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formalities, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takého postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti, prípadu javia ako nanajvyš pravdepodobné. Všetky zásady dokazovania platné v civilnom procese sa nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv, ktoré majú byť predmetom nariadeného neodkladného opatrenia. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sa súd prvej inštancie vo veci samej po riadne vykonanom dokazovaní nestotožnil so žalobou, túto v celom rozsahu zamietol, aj keď predtým návrhu žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhovel, neporušil žiadne jeho procesné právo na spravodlivý proces a ani jeho názor nie je žiadnym spôsobom prekvapivý. Úspech žalobcu v štádiu konania o vydaní neodkladného opatrenia totiž už sám osebe nezaručuje ani úspech vo veci samej. V preskúmanom prípade bol žalobca riadne poučený o všetkých jeho procesných právach, na pojednávanie dňa 31. mája 2018 bol riadne predvolaný, vypočutý, mal možnosť reagovať na všetky tvrdenia žalovanej a vyjadrovať sa k už vykonaným dôkazom. Súd prvej inštancie postupom podľa § 181 ods. 2 CSP uviedol tiež svoje predbežné právne posúdenie, ktoré skutkové tvrdenia sú sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia prvoinštančného súdu tiež podľa názoru odvolacieho súdu spĺňa všetky kvalitatívne požiadavky kladené na zákonné rozhodnutie podľa § 220 ods. 2 CSP, aj keď v konečnom dôsledku sa odvolací súd s týmto rozhodnutím nestotožnil. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že odvolacia námietka žalobcu, v zmysle ktorej mal prvoinštančný súd porušiť jeho právo na spravodlivý proces, je nedôvodná.

10. Ďalší žalobcom uplatnený odvolací dôvod sa týka právneho posúdenia veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

11. V preskúvanom prípade súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na konštatovaní, že na strane žalovanej existoval zákonný dôvod na odstúpenie od zmluvy po právnej stránke, poukazujúc na ustanovenie § 48 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca bol preukázateľne v omeškaní so zaplatením minimálne jednej splátky kúpnej ceny v sume 1.000,- eur, túto nezaplatil ani po žalovanou určenej dodatočnej lehote, a preto táto dôvodne odstúpila od kúpnej zmluvy.

12. V prejednávanvej veci ide o posúdenie právnej otázky spočívajúcej v tom, či žalovaná platne odstúpila od kúpnej zmluvy ako celku pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny, hoci žalobcovi poskytla dodatočnú lehotu na splnenie tohto zostávajúceho dlhu.

13. Predmetná otázka už bola v judikatúre Najvyššieho súdu SR riešená, a to v rozsudku sp. zn. MCdo 10/1999 z 31. októbra 2000, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil názor, že žalujúca strana neodstúpila platne od kúpnej zmluvy ako celku pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny, hoci druhej strane poskytla dodatočnú lehotu na splnenie tohto zostávajúceho dlhu. Žalobkyni vzniklo právo požadovať len zvyšok plnenia alebo právo len na čiastočné odstúpenie od zmluvy.

14. Vychádzajúc z uvedených záverov (ktoré sú podľa presvedčenia odvolacieho súdu platné doposiaľ), vo vzťahu k preskúvanej veci je potrebné uviesť, že pokiaľ bol žalobca nespochybniteľne s čiastočným omeškaním svojho záväzku, následky tohto omeškania môžu postihovať len zostávajúcu časť plnenia. Žalovanej preto vzniklo právo požadovať od žalobcu dodatočné plnenie (čo aj učinila), resp. právo na čiastočné odstúpenie od zmluvy, a to po márnom uplynutí dodatočnej primeranej lehoty. Za stavu, kedy žalovaná odstúpila od zmluvy ako celku, nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že takéto odstúpenie bolo dôvodné a platné. Z uvádzaných dôvodov sa odvolací súd už nezaoberal tým, či žalovaná poskytla, alebo neposkytla žalobcovi dodatočnú primeranú lehotu na zaplatenie omeškanej splátky, pretože v konečnom dôsledku od zmluvy odstúpila ako celku, takže aj v prípade, že by otázku poskytnutia primeranej dodatočnej lehoty súd prvej inštancie vyriešil správne, odstúpenie od zmluvy ako celku neobstojí.

15. Pokiaľ ide o otázku možnosti žalovanej odstúpiť od zmluvy, táto bola vyriešená zo strany okresného súdu správne, v ktorej súvislosti odvolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Cpj 21/97 z 20. októbra 1997, v zmysle ktorého predávajúci môže po uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty odstúpiť od zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny kupujúcim, aj keď to nebolo účastníkmi dohodnuté. Tiež k otázke zániku práva na odstúpenie od zmluvy správne súd poukázal na závery plynúce z uznesenia ÚS SR sp. zn. I. ÚS 350/2017 zo dňa 19.07.2017, podľa ktorého právo predávajúceho na odstúpenie od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny v dohodnutej lehote zaniká v momente, keď kupujúci uhradí predávajúcemu celú dohodnutú kúpnu cenu, a to aj v prípade, ak ju uhradí po uplynutí dohodnutej lehoty splatnosti, avšak v čase, keď ešte predávajúci od kúpnej zmluvy pre nezaplatenie kúpnej ceny neodstúpil.

16. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie prejednanú vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobe žalobcu o nahradenie prejavu vôle nemožno vyhovieť, pretože žalovaná od kúpnej zmluvy už skôr platne odstúpila. V dôsledku uvedeného aj nevykonal ďalšie navrhované dôkazy, v akom rozsahu už bol záväzok žalobcu ku dňu rozhodovania súd splnený, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP). V ďalšom konaní súd prvej inštancie bude vychádzať tiež z toho, že nemožno úspešne odstúpiť od zmluvy po tom, čo záväzok uhradiť kúpnu zmluvu v dohodnutom termíne, na ktorého splnenie bola možnosť odstúpenia od zmluvy viazaná, zanikol, hoci aj s oneskoreným plnením. Po úplnom zaplatení dlhu je totiž logické, že právo odstúpiť od zmluvy už splnilo svoj účel a nezabezpečuje žiadnu povinnosť (viď nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 350/2017 zo dňa 19.07.2017).

18. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1, 3 CSP a § 262 ods. 1 CSP rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)